

810**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾**

z dnia 14 marca 2003 r.

w sprawie wymagań technicznych i wyposażenia statków żeglugi śródlądowej

Na podstawie art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43 i Nr 100, poz. 1085 oraz z 2002 r. Nr 199, poz. 1672) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I**Przepisy ogólne**

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania w zakresie budowy statku, jego statycznych urządzeń, właściwości manewrowych oraz dotyczące ochrony wód, powietrza i ochrony przed hałasem, zwane dalej „wymaganiami technicznego stanu bezpieczeństwa”;
- 2) wymagania w zakresie wyposażenia statków;
- 3) tryb i podmioty właściwe do przeprowadzania przeglądów technicznych statków, niepodlegających nadzorowi technicznemu polskiej instytucji klasyfikacyjnej.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) „rejonach żeglugi 1, 2, 3, 4” — należy przez to rozumieć odpowiednie rejony określone w przepisach o świadectwach zdolności żeglugowej statków żeglugi śródlądowej;
- 2) „małym statku” — należy przez to rozumieć mały statek w rozumieniu przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych.

§ 3. Wyposażenie statków żeglugi śródlądowej uprawiających żeglugę międzynarodową w rejonie 1 określają odrębne przepisy.

DZIAŁ II**Wymagania techniczne**

§ 4. Statek spełnia wymagania technicznego stanu bezpieczeństwa, jeżeli odpowiada wymaganiom określonym w przepisach technicznych polskiej instytucji klasyfikacyjnej, dotyczącym:

- 1) konstrukcji kadłuba;
- 2) urządzeń sterowych;

- 3) urządzeń kotwicznych;
- 4) urządzeń cumowniczych, holowniczych i szepiających;
- 5) stateczności i wolnej burty;
- 6) urządzeń maszynowych;
- 7) wałów napędowych i pędników;
- 8) zbiorników ciśnieniowych;
- 9) instalacji rurociągów;
- 10) urządzeń elektrycznych i automatyzacji;
- 11) ochrony przeciwpożarowej;
- 12) urządzeń przeładunkowych i dźwigowych;
- 13) urządzeń zapobiegających zanieczyszczeniu wody, powietrza i emisji hałasu;
- 14) właściwości manewrowych statku.

DZIAŁ III**Przeгляд techniczny**

§ 5. Statek bez napędu mechanicznego o iloczynie największej długości i szerokości nieprzekraczającym 50 m² oraz statek o napędzie mechanicznym o mocy do 50 kW podlega przeglądom technicznym przeprowadzonym przez rzeczoznawcę uznanego przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.

§ 6. Warunkiem uzyskania uznania jest posiadanie:

- 1) co najmniej średniego wykształcenia technicznego;
- 2) pięcioletniej praktyki zawodowej w stoczniach lub bazach remontowych statków żeglugi śródlądowej;
- 3) zaświadczenie o ukończeniu kursu w polskiej instytucji klasyfikacyjnej oraz
- 4) zdanie egzaminu ze znajomości wymagań technicznych określonych w przepisach technicznych polskiej instytucji klasyfikacyjnej i metodyki przeprowadzania przeglądów technicznych statków przed komisją powołaną przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.

§ 7. 1. Przeгляд techniczny przeprowadza się na wniosek armatora statku. Obejmuje on ocenę stanu kadłuba, urządzeń napędowych i pędników, urządzeń sterowych, kotwicznych, holowniczych, szepiających i cumowniczych oraz instalacji i zbiorników statku.

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 32, poz. 302 oraz z 2003 r. Nr 19, poz. 165).

2. Po przeprowadzeniu przeglądu technicznego rzeczoznawca stwierdza, w formie orzeczenia, zdolność statku do żeglugi w rejonie określonym w przepisach o świadectwach zdolności żeglugowej statków żeglugi śródlądowej.

3. Wzór orzeczenia, o którym mowa w ust. 2, określa załącznik do rozporządzenia.

DZIAŁ IV

Wypozażenie statku

Rozdział 1

Wypozażenie ruchome statku

§ 8. 1. Wypozażenie ruchome statku, a w szczególności środki sygnałowe, środki ratunkowe i środki łączności, powinno spełniać wymagania przepisów technicznych polskiej instytucji klasyfikacyjnej lub odpowiednich norm krajowych i międzynarodowych.

2. Na statku powinny znajdować się dokumenty potwierdzające spełnienie przez wypozażenie ruchome wymagań, o których mowa w ust. 1.

3. Wypozażenie ruchome powinno być właściwie rozmieszczone i utrzymywane we właściwym stanie technicznym.

§ 9. Ilość, rodzaj i rozmieszczenie środków sygnałowych, o których mowa w § 8 ust. 1, określają przepisy żeglugowe na śródlądowych drogach wodnych.

Rozdział 2

Sprzęt i środki ratunkowe

§ 10. 1. Statek, z wyjątkiem statku na stałe zacumowanego do nabrzeża, powinien być wyposażony w pasy lub kamizelki ratunkowe w ilości odpowiadającej liczbie osób znajdujących się na statku.

2. Statek pasażerski powinien być wyposażony dodatkowo w pasy lub kamizelki ratunkowe dla dzieci, w ilości odpowiadającej 10% maksymalnej liczby pasażerów.

3. Statek powinien być wyposażony w koła ratunkowe w ilości zależnej od wielkości i przeznaczenia statku, nie mniejszej niż:

1) małe statki o napędzie mechanicznym:

a) w rejonie 1 — o długości do 12 m — 1 koło na każde 2 osoby,
— o długości powyżej 12 m — 2 koła,

b) w rejonie 2, 3 i 4 — 1 koło;

2) statki bez napędu — 2 koła;

3) statki pasażerskie:

Długość statku [m]	Maksymalna liczba pasażerów	Minimalna ilość kół ratunkowych
do 15	do 36	2
powyżej 15 do 24	do 200	3
powyżej 24 do 35	201— 300	4
powyżej 35 do 50	301— 600	6
powyżej 50	601— 900	8
	901—1200	10
	powyżej 1200	12

Uwaga:

Przy ustalaniu wymaganej ilości kół należy przyjąć większą wartość wynikającą odpowiednio z kolumny pierwszej lub drugiej;

4) inne statki:

a) o długości do 50 m — 2 koła,

b) o długości powyżej 50 m — 3 koła.

§ 11. 1. Co najmniej połowa wymaganych kół ratunkowych powinna być wyposażona w nietonącą linkę o średnicy 8—10 mm i długości 25 m, a na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego — o długości 30 m.

2. Na statku pasażerskim uprawiającym żeglugę w porze nocnej połowa wymaganych kół ratunkowych, a na pozostałych statkach co najmniej 1 koło, powinny być wyposażone w pławkę świetlną.

3. Pasy i kamizelki ratunkowe na statku pasażerskim uprawiającym żeglugę w porze nocnej na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego w rejonach 1, 2 i 3 i na pozostałych statkach uprawiających żeglugę w rejonach 1 i 2 powinny być wyposażone w lampki świetlne.

§ 12. 1. Statek powinien być wyposażony w łódzie ratunkowe, a także w tratwy ratunkowe lub pływaki ratunkowe, zwane dalej „zbiorowymi środkami ratunkowymi”, o nośności odpowiadającej liczbie osób znajdujących się na statku.

2. Wymóg wyposażenia w środki, o których mowa w ust.1, nie dotyczy:

- 1) małych statków o napędzie mechanicznym o długości do 12 m, uprawiających żeglugę w rejonie 1;
- 2) statków niezatapiających z wypełnionymi komorami wypornościowymi;
- 3) statków na stałe zacumowanych do nabrzeża;
- 4) statków uprawiających żeglugę wyłącznie na kanałach;
- 5) promów linowych na uwięzi.

3. Rozmieszczenie zbiorowych środków ratunkowych powinno zapewniać ich bezpieczne i szybkie użycie w każdych warunkach eksploatacji.

§ 13. 1. Statek uprawiający żeglugę w rejonie 1 powinien być wyposażony w łodzie lub tratwy ratunkowe o nośności odpowiadającej liczbie osób znajdujących się na statku.

2. Wyposażenie łodzi i tratw ratunkowych, o których mowa w ust. 1, powinno być zgodne z przepisami wydanymi przez dyrektora urzędu morskiego.

3. Na statku uprawiającym żeglugę w rejonie 1, 2, 3 po wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego jako zbiorowe środki ratunkowe mogą być używane pływaki ratunkowe:

- 1) w okresie od dnia 1 maja do dnia 31 października — o nośności odpowiadającej ilości osób określonej w dokumencie wystawionym przez uznaną instytucję klasyfikacyjną,
- 2) poza okresem określonym w pkt 1 — o nośności odpowiadającej ilości osób, która może być umieszczona na pływaku.

4. Statek uprawiający żeglugę w rejonie 2, 3 i 4 powinien być wyposażony w łodzie ratunkowe lub towarzyszące, wyposażone w 2 wiosła, cumę, czerpak, bosak i koło ratunkowe.

5. Wymóg wyposażenia, o którym mowa w ust. 4, dotyczy:

- 1) statków do przewozu towarów o nośności większej niż 150 t;
- 2) pchaczy i holowników o wyporności większej niż 150 t;
- 3) urządzeń pływających, w tym w szczególności pływających żurawi i pogłębiarek;
- 4) promów linowych;
- 5) statków pasażerskich, przeznaczonych do przewozu nie mniej niż 250 pasażerów lub posiadających więcej niż 50 miejsc sypialnych dla pasażerów.

6. Statek towarowy o nośności większej niż 150 t, pchacz i holownik o wyporności większej niż 150 t, urządzenie pływające oraz statek pasażerski o długości powyżej 12 m uprawiające żeglugę w rejonie 1 powin-

ny być wyposażone w łodzie ratunkowe lub towarzyszące o napędzie mechanicznym.

7. Łodzie towarzyszące holowane za statkiem bez napędu mechanicznego powinny spełniać wymagania przewidziane dla łodzi ratunkowych.

8. Łodzie towarzyszące i ratunkowe, sztywne tratwy ratunkowe, pływaki ratunkowe i urządzenia do ich wodowania podlegają przeglądom dokonywanym przez polską instytucję klasyfikacyjną nie rzadziej niż co 5 lat.

§ 14. 1. Koła ratunkowe i kamizelki ratunkowe spełniają wymagania bezpieczeństwa, jeżeli posiadają ważne atesty, potwierdzające dokonanie przeglądu technicznego, wydane przez stację badań uznaną przez polską instytucję klasyfikacyjną.

2. Pneumatyczne tratwy ratunkowe spełniają wymagania bezpieczeństwa, jeżeli posiadają ważne dokumenty, potwierdzające dokonanie przeglądu technicznego, wydane przez stację badań uznaną przez dyrektora urzędu morskiego.

3. Koła ratunkowe i kamizelki ratunkowe po naprawie podlegają przeglądowi technicznemu dokonane mu przez uznaną stację atestacji.

§ 15. Wymagania, o których mowa w § 10—14, stosuje się do statków obsadzonych załogą.

Rozdział 3

Sprzęt przeciwpożarowy

§ 16. 1. Statek powinien być wyposażony w odpowiednie gaśnice w ilości określonej w zależności od jego wielkości, przeznaczenia, mocy urządzeń napędowych i wyposażenia stwarzającego zagrożenie pożarowe.

2. Pchacz, holownik, lodołamacz oraz inny statek o długości większej niż 20 m powinien być wyposażony w gaśnice płynowe o wielkości napełniania 9 l albo proszkowe o wielkości napełniania 6 kg z proszkiem przeznaczonym do gaszenia pożarów grup ABC. Gaśnice powinny być rozmieszczone po jednej w każdym z następujących miejsc:

- 1) w sterówce;
- 2) w pobliżu każdego wejścia z pokładu do pomieszczeń mieszkalnych;
- 3) w pobliżu każdego wejścia do pomieszczeń roboczych, niedostępnych bezpośrednio z pomieszczeń mieszkalnych, w których zainstalowane są urządzenia grzewcze, kuchenne lub chłodnicze zasilane paliwem stałym, płynnym lub gazem;
- 4) przy każdym wejściu do siłowni i kotłowni;
- 5) w siłowni, w odpowiednim miejscu poniżej pokładu głównego, gdy moc silników napędowych jest większa niż 100 kW.

3. Statek pasażerski powinien być wyposażony w gaśnice, o których mowa w ust. 2, oraz dodatkowo w:

- 1) jedną gaśnicę na każde 120 m² powierzchni podłogi pomieszczeń ogólnego użytku, z zaokrągleniem w górę, do następnych 120 m²;
- 2) jedną gaśnicę na każde 10 kabin, z zaokrągleniem w górę.

4. Statek o długości równej lub mniejszej niż 20 m, inny niż pchacz, holownik i lodołamacz, powinien być wyposażony w gaśnice proszkowe o wielkości napełniania 2 kg. Minimalna ilość gaśnic wynosi dla statków o długości:

- 1) do 10 m — (1 + s) gaśnic,
 - 2) powyżej 10 m do 15 m — (2 + s) gaśnic,
 - 3) powyżej 15 m do 20 m — (3 + s) gaśnic,
- przy czym „s” oznacza liczbę dodatkowych gaśnic w zależności od mocy silników napędowych i wynosi: jedna gaśnica dla silników o mocy 50—100 kW oraz jedna gaśnica na każde następne 100 kW.

5. Dodatkowe gaśnice, o których mowa w ust. 4, powinny być równomiernie rozmieszczone w miejscach widocznych i łatwo dostępnych.

6. Gaśnice powinny być tak rozmieszczone, aby znajdowały się przy każdej zejściówce oraz, w miarę możliwości, w odległości nie większej niż 1 m od stanowiska sternika i 2 m od kuchenki. Jedna gaśnica powinna się znajdować w pobliżu siłowni.

7. Na statku dopuszcza się stosowanie innej, niż określona w ust. 4, liczby gaśnic jeżeli przy zastosowanej wielkości napełnienia nieprzekraczającej 6 kg zachowana jest ta sama skuteczność gaśnicza.

8. Rodzaj gaśnic powinien być dostosowany do źródła zagrożenia pożarowego, występującego w danym miejscu na statku. Dopuszcza się stosowanie gaśnic CO₂ do gaszenia siłowni z zewnątrz oraz tablic rozdzielczych i kuchni, o ile ilość CO₂ nie stwarza zagrożenia dla zdrowia.

9. Stan techniczny i napełnienie gaśnic powinny być kontrolowane w okresach i w sposób zgodny z instrukcją ustaloną przez producenta, nie rzadziej jednak niż raz w roku.

§ 17. Na statku powinno znajdować się oprócz gaśnic, o których mowa w § 16 ust. 2, następujące wyposażenie gaśnicze:

- 1) wiadro metalowe o pojemności około 10 l z linką — na pokładzie — 1 szt.;
- 2) koc gaśniczy:
 - a) w siłowni, w której przebywa stale załoga — 1 szt.,
 - b) w kuchni — 1 szt.;
- 3) łom i topór — na statku o długości powyżej 15 m, przy wejściu do zamkniętych pomieszczeń mieszkalnych — 1 kpl.;

4) toporek strażacki — na statku o długości do 15 m — 1 szt.;

5) rękawice ognioodporne — w pomieszczeniach maszynowni i sterówce.

§ 18. 1. Statek o długości powyżej 20 m i łącznej mocy maszyn głównych i pomocniczych 1 000 kW i większej uprawiający żeglugę w rejonie 1 powinien być wyposażony w agregat gaśniczy.

2. Statek o długości powyżej 20 m z pomieszczeniami pod pokładem głównym, w których mogą przebywać na stałe członkowie załogi albo pasażerowie, uprawiający żeglugę w rejonie 1 powinien być wyposażony w aparat oddechowy z linką asekuracyjną, ubranie ognioochronne, hełm strażacki, pas strażacki z zatrzaśnikiem i toporkiem oraz lampę bezpieczeństwa.

3. Zbiornikowiec nieposiadający stałej pokładowej instalacji gaśniczej pianowej, uprawiający żeglugę w rejonie 1, powinien być wyposażony w zestaw pianowy.

Rozdział 4

Środki łączności

§ 19. 1. Pchacz, holownik, statek pasażerski oraz inny statek o napędzie mechanicznym o długości większej niż 20 m powinien być wyposażony w stacjonarny radiotelefon VHF przeznaczony do łączności w relacji statek-statek i statek-brzeg, spełniający międzynarodowe wymagania radiowe wydane przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty. Statek uprawiający żeglugę międzynarodową powinien być wyposażony w dwa takie radiotelefony.

2. Statek pasażerski, na którym nie jest możliwa bezpośrednia łączność pomiędzy sterówką a pomieszczeniami załogi, pomieszczeniami służbowymi, dziobową i rufową częścią statku oraz miejscami dostępnymi dla pasażerów, powinien być wyposażony w rozgłośnię manewrową.

3. Statek pasażerski o długości 40 m i większej, przeznaczony do przewozu powyżej 75 pasażerów, powinien być wyposażony w głośniki rozgłośni manewrowej zainstalowane w miejscach dostępnych dla wszystkich pasażerów.

Rozdział 5

Sprzęt nawigacyjny

§ 20. 1. Statek powinien być wyposażony w następujący sprzęt:

- 1) na pchaczu, holowniku lub innym statku o długości większej niż 20 m — zapasowe światła do sygnalizacji nocnej na postoju, z niezależnym zasilaniem;
- 2) lornetkę — minimum 7 x 50;
- 3) megafon lub tubę głosową.

2. Statek uprawiający żeglugę w rejonie 1 i 2 powinien być wyposażony w kompas magnetyczny z aktualną tabelą dewiacji.

3. Na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego statek pasażerski uprawiający żeglugę w rejonie 1, 2 i 3, statek towarowy przewożący materiały niebezpieczne oraz pchacz i holownik uprawiające żeglugę w rejonie 1 i 2 powinny być wyposażone w radar, a statek i zestaw o pojemności brutto poniżej 200 — ponadto w reflektor radarowy.

4. Statek uprawiający żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego powinien być wyposażony w mapy, locje, spisy świateł i przepisy portowe lub wyciągi z tych pomocy nawigacyjnych dotyczące akwenu, na którym ma być uprawiana żegluga.

Rozdział 6

Sprzęt pokładowy

§ 21. Statek powinien być wyposażony w następujący sprzęt:

- 1) kładka z relingiem, o szerokości nie mniejszej niż 0,4 m i długości nie mniejszej niż 4,0 m — na statku o długości większej niż 20 m; dla mniejszych statków dopuszcza się krótszą kładkę;
- 2) tyczka do sondowania lub sonda ręczna lub inny odpowiedni przyrząd do pomiaru głębokości;
- 3) odbijacze w ilości odpowiedniej do rodzaju i wymiarów statku;
- 4) bosak łodziowy;
- 5) 2 wiosła — na małym statku o napędzie mechanicznym;
- 6) rzutka;
- 7) apteczka pierwszej pomocy;
- 8) instrukcja ratowania człowieka za burtą i reanimacji;
- 9) plaster awaryjny — na pchaczu, holowniku i innym statku o długości większej niż 20 m;
- 10) trap burtowy lub drabinka burtowa, dla statku o wolnej burcie większej niż 1,5 m przy minimalnym zanurzeniu.

DZIAŁ V

Instrukcja bezpieczeństwa statku

§ 22. 1. Na statkach pasażerskich powinna zostać sporządzona instrukcja bezpieczeństwa, określająca zadania załogi w przypadku zaistnienia: przecieku kadłuba statku, pożaru, potrzeby ewakuacji i alarmu „człowiek za burtą”.

2. Instrukcja bezpieczeństwa powinna zawierać plan obrony statku, na którym wyraźnie i w sposób przejrzysty pokazane są:

- 1) środki ratunkowe;
- 2) drzwi wodoszczelne poniżej pokładu grodziowego oraz zamknięcia innych podobnych otworów w grodziach wodoszczelnych, ze wskazaniem miejsca ich sterowania;
- 3) drzwi i klapy pożarowe;
- 4) instalacja alarmowa;
- 5) instalacja pożarowej sygnalizacji alarmowej;
- 6) instalacje gaśnicze i gaśnice;
- 7) drogi ewakuacji i wyjścia awaryjne;
- 8) awaryjne źródła energii elektrycznej;
- 9) urządzenia do obsługi i kontroli instalacji wentylacyjnej;
- 10) podłączenia do zasilania z lądu;
- 11) urządzenia odcinające dopływ paliwa;
- 12) instalacje gazu płynnego;
- 13) instalacje głośnikowe;
- 14) urządzenia radiotelefoniczne.

3. Instrukcja bezpieczeństwa i plan obrony statku powinny być zatwierdzone przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej oraz umieszczone w dobrze widocznym miejscu.

4. Na statkach pasażerskich powinien być wywieszony w ogólnie dostępnym miejscu plan dróg ewakuacji dla pasażerów. Plan ten może być wspólnym dokumentem z planem obrony statku.

5. W każdej kabinie pasażerskiej powinny znajdować się niezbędne informacje o zachowaniu się pasażerów w przypadku alarmu, pożaru, awarii statku lub ewakuacji, jak również informacje o usytuowaniu środków ratunkowych.

6. Na statku uprawiającym żeglugę międzynarodową informacje, o których mowa w ust. 4 i 5, powinny być podane dodatkowo w języku angielskim i niemieckim.

DZIAŁ VI

Przepis końcowy

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Infrastruktury: *M. Pol*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 14 marca 2003 r. (poz. 810)

WZÓR

....., dnia

(imię i nazwisko rzeczoznawcy)

(nr świadectwa uznania przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej)

ORZECZENIE Nr

z przeglądu technicznego statku żeglugi śródlądowej niepodlegającego nadzorowi technicznemu polskiej instytucji klasyfikacyjnej, przeprowadzonego na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 14 marca 2003 r. w sprawie wymagań technicznych i wyposażenia statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 88, poz. 810)

Stosownie do wniosku z dnia.....

przeprowadzono przegląd techniczny niżej opisanego statku:

Nazwa statku		Nr rejestracyjny		Rodzaj statku	
Armator				Port macierzysty	
Stocznia, typ i nr budowy				Rok budowy	
Długość	m	Szerokość	m	Wysokość	m
Napęd główny				Moc	kW
Informacje dodatkowe					
.....					

Przegląd przeprowadzono na lądzie/na wodzie* w dniu 200...r.
w w obecności przedstawiciela armatora

stwierdzając, co następuje:**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

